

سنجش سطح امنیت روانی دانشجویان دانشگاه فردوسی مشهد در فضای مجازی

حسن بهزادی^۱، فاطمه پور قربان^۲

۱- نویسنده مسئول، استادیار گروه علم اطلاعات و دانش‌شناسی، دانشگاه فردوسی مشهد

۲- کارشناس ارشد علم اطلاعات و دانش‌شناسی، دانشگاه بین‌المللی امام رضا (ع)

چکیده

هدف: این پژوهش با هدف بررسی سطح امنیت روانی دانشجویان کارشناسی دانشگاه فردوسی مشهد در فضای مجازی انجام شد. **روش‌شناسی:** پژوهش حاضر به لحاظ هدف از نوع کاربردی و از نظر روش اجرا، توصیفی و همبستگی است که اطلاعات آن از طریق پرسشنامه امنیت روانی و به شیوه میدانی جمع‌آوری گردیده است. به منظور تایید روایی ابزارهای پژوهش از نظر برخی از متخصصان روانشناسی استفاده شد و برای بررسی پایایی هم از آزمون آلفای کرونباخ استفاده شد که ضریب آلفای ۰/۸۳ بیانگر پایا بودن ابزار مورد استفاده داشت. با توجه به قلمرو زمانی و مکانی انجام پژوهش، جامعه آماری عبارت است از کلیه دانشجویان شاغل به تحصیل دوره کارشناسی دانشگاه فردوسی مشهد در سال تحصیلی ۹۶-۱۳۹۵ که تعداد کل آن‌ها با اعلام اداره کل آموزش این دانشگاه برابر ۱۱۲۴۵ نفر است. با توجه به ویژگی‌های جامعه آماری از روش نمونه‌گیری تصادفی طبقه‌ای متناسب با حجم جامعه استفاده شد که تعداد ۳۷۱ نفر برای پژوهش حاضر انتخاب شدند. **یافته‌ها:** یافته‌های پژوهش نشان داد که سطح امنیت روانی دانشجویان کارشناسی دانشگاه فردوسی بالاتر از حد متوسط است. همچنین بررسی‌های آماری نشان داد که بین سطح امنیت روانی دانشجویان کارشناسی دانشگاه فردوسی از نظر جنسیت و حوزه‌های مختلف تحصیلی تفاوت وجود ندارد. **نتیجه‌گیری:** نتیجه کلی پژوهش حاضر نیز مبین این نکته است که با افزایش سطح سواد دانشجویان می‌توان بسیاری از چالش‌های پیش روی آنان در فضای مجازی را کاهش داد.

کلیدواژه‌ها: امنیت روانی، فضای مجازی، دانشجویان کارشناسی، دانشگاه فردوسی مشهد.